

Lukas 2: 33-35: Het teken van het zwaard.

Welkom.

Votum en zegengroet

Psalm 48: 1

Wet

Sela: Gebed om vrijheid. 'Maak ons vrij van de wereld Heer'.

Gebed

Kinderen:

Oude GK 141: 3 - schoollied Lof, eer en prijs zij God.

Lezen: Lukas 2: 22-40

NLB 583 Maria keek toe, men hing Jezus zo hoog.

Tekst: Lukas 2: 33-35.

Preek

Opwekking 717 Stil, mijn ziel, wees stil...

Gebed

Collecte

Oude GK 52 Zo laat Gij, Heer uw knecht.

Zegen.

Kinderen: Op het tempelplein.

Simeon en Anna.

Inleiding: Getuigen rondom het kind.

Jezus wordt ergens aan de rand van het grote romeinse rijk geboren. Als kind in een voerbak gelegd.

En hij sterft aan de rand van dat rijk. In de schaduw van de Romeinse keizer. Aan een dom stuk hout.

Waarom zou je opkijken van deze mens?

Daarom geeft de HERE engelen en profeten rondom Jezus. Mensen, die ooggetuigen waren van zijn grootheid en liefde. We hebben de profetieën en ooggetuigenverslagen voor ons liggen.

Als zegels van de waarheid, dat Jezus de Zoon van God is.

Zo komen we op het tempelplein ook profeten tegen. Simeon en Anna.

Vandaag gaat het over die ene profeet: Simeon.

Preek:

Misschien weet u iets over de bekering van C.S.Lewis?

Kent u hem?

Dit is hem.

Dia.

Lewis is misschien wel een van de bekendste verdedigers van het christelijk geloof.

Hij is in Ierland geboren. Opgegroeid in de Anglicaanse kerk.

Verloor al vroeg zijn moeder en zijn geloof.

Jarenlang dacht en leefde hij als een atheïst.

Door gesprekken en zoeken kwam hij op latere leeftijd tot geloof.

Eerst tot het geloof, dat er een God moet bestaan. Daarna dat de God van de Bijbel de ware God is.

En daarna, dat Jezus de Zoon van God is en dat we door Hem van onze zonden verlost worden.

Het was een zoektocht en een worsteling.

Hij heeft over zijn zoeken en vinden een boek geschreven. Het boek "Surprised by joy".

Dia.

'Verrast door vreugde'.

Anna and Simeon

Na veel zoeken, denken, onwil, komt hij tot overgave.

Hij schrijft dan dit in zijn boek in het hoofdstuk 'Schaakmat': "U moet zich voorstellen hoe het met mij was, alleen op mijn kamer op Magdalen, avond aan avond; hoe ik, telkens als mijn geest maar een seconde lang van mijn werk afdwaalde, de langzame, onverbiddelijke toenadering voelde van Hem, die ik zo vurig verlangde niet te ontmoeten. Datgene, waar ik zo ontzettend bang voor was geweest, had mij tenslotte overweldigd. In de loop van het Trinity-semester, in de lente van 1929, gaf ik mij over en erkende ik dat God *God* was en knielde ik neer en bad: op die avond misschien wel de meest neerslachtige en tegenstribbelende bekeerling in heel Engeland. Ik zag toen niet wat nu wel volkomen helder en duidelijk voor mij is: de neerbuigende goedheid van God, die een mens, die zich bekeert, zelfs onder zulke voorwaarden wil aannemen. De verloren zoon keerde tenminste op z'n eigen benen naar huis terug. Maar wie kan naar waarde de Liefde schatten, die haar poorten wil openen voor een verlorene, die binnengebracht wordt, tegenspartelend, worstelend, gebelgd en zijn ogen naar alle kanten heen wendt voor een kans om te ontsnappen? De woorden 'dwing ze om in te gaan', zijn zo vaak misbruikt, dat wij ervan huiveren; maar op de juiste wijze verstaan, peilen zij de diepte van Gods genade. Gods hardheid is milder dan de zachtheid van mensen, zijn dwang is onze bevrijding.'

Wat is een christen?

Je kunt zeggen: een christen is iemand die naar de kerk gaat.

Of: een christen is een mens, die in Christus gelooft en Hem volgt.

Of: een christen is iemand, die eerlijk en betrouwbaar is. Vol goede daden.

En dat is waar.

Van Simeon leren we nog dieper te kijken.

Tot op de bodem van een mensenhart.

Hij leert, dat een christen een diepe innerlijke vrede kent. En tegelijk een diepe innerlijke strijd.

Het geloof is blijdschap én worsteling.

Simeon heeft het over een licht én over een zwaard.

*****

Wie was deze Simeon?

Ja, eigenlijk weten we weinig over hem.

Hij stapt opeens op het tempelplein in het licht.

Nou, ja, opeens....

Hij is een profeet!

Hij is rechtvaardig en vroom en verlangt als alle vrome joden in die dagen naar de grote trooster. De Messias. Hij is vol van de Heilige Geest!

En deze Heilige Geest heeft hem iets geweldigs geopenbaard: "Simeon, je verlangen wordt vervuld. Je zult niet sterven voordat je die Messias met eigen ogen hebt gezien".

Stel je voor: al eeuwenlang wachten de vrome joden op de Messias. Op verlossing. Shalom. En dan wordt die Messias tijdens jouw leven en in jouw generatie geboren!

Het zou hetzelfde zijn als Jezus morgen terug zou komen op de wolken. Precies in de tijd, dat jij leeft! Dát is bijzonder!

En nu komt Simeon naar het tempelplein. Gedreven door de Geest.

Je ziet hem bijna gehaast over het tempelplein lopen. Tussen de vele mensen door. Omringd door het geschreeuw van de handelaren. Het rollen van de munten bij de geldwisselaars. En overal lopen er tientallen vaders en moeders met hun baby's.

Tussen al die mensen lopen Jozef en Maria met Jezus.

Onopvallend.

Wie kijkt er op van die jonge vader en moeder met hun armenoffer!

Simeon.

Want zijn hart en ogen worden verlicht door de Geest van God.

Hij loopt op ze af en neemt het kindje in zijn armen. Hij omarmt letterlijk de trooster.

En dan spreekt hij een schitterende profetie uit: vol blijdschap spreekt hij over het licht dat nu over alle volken zal gaan stralen. Licht van God.

Uit alle volken zullen mensen in dit licht treden en vrede vinden.

De zegen aan Abraham breekt door de wolken van pijn en vernederingen heen.

In gedachten zie je de verbazing op de gezichten van Jozef en Maria.

Wat een dag!

*****

Maar dan richt Simeon zich van het kindje tot Jozef en Maria.

Hij vertelt hen over de moeilijke tijd die zal komen.

Want dat licht is mooi, zeldzaam mooi, heilig en zuiver. Het licht spreekt van liefde en bevrijding.

Mensen zullen erdoor opstaan. Oppericht worden. Nieuw leven vinden. Vrijheid en vrede.

Maar anderen zullen er juist over vallen. Zich doodergeren aan dat licht.

Het licht zal een zegen zijn, maar het zal ook een bron van grote conflicten zijn.

Conflicten tussen mensen.

Conflicten in mensenharten.

Conflict met God.

Het licht is een zwaard.

Later zal Jezus dat ook zelf zo zeggen: "Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard".

Wat bedoelt de Bijbel?

Wat een vreemde Jihadistische uitspraak! Moeten we het zwaard oppakken?!?

Wat hebben licht en zwaard gemeen?

Dit: beiden leggen je hart open.

Beiden laten zien wat er in je hart zit. Waar je ten diepste voor leeft. Wat je drijft.

Dat zie je in het leven van Jezus ook letterlijk gebeuren.

Soms komen er Farizeeën en Schriftgeleerden bij hem. Vrome mannen. Vol van de wet. En ze houden die wet, die Thora, tot in de puntjes. Ze zijn rechtvaardig. Trots lopen ze in hun mooie gewaden over het tempelplein.

Maar Jezus prikt zomaar door die mooie buitenkant heen.

Op een dag gooien ze een vrouw voor Jezus' voeten.

Op overspel betrapt. Zeggen ze.

"Wat moeten we hiermee, Jezus? Mozes zegt, dat we zo'n vrouw moeten stenigen. Wat zegt u?!".

En ze staan uitdagend te kijken. Willen Jezus ontmaskeren als een valse leraar. Een rabbi die van Mozes afwijkt. Veel te lief. Veel te vergevend. Weet hij wel wat al die mensen allemaal uitvreten?

Hoe weinig eerbied ze voor God hebben en de wet?

Maar Jezus zegt niets.

Hij schrijft in het zand.

Hij heeft niets te zeggen, want ze weten toch zo goed wat Mozes zegt!

Maar ze dringen aan.

En dan kijkt Jezus op en zegt alleen dit: "Wie van jullie zonder zonde is, laat die als eerste een steen naar haar werpen".

En Hij schrijft verder.

Een voor een druipen al die vrome mannen af.

Dat ene zinnetje legt hun hart bloot. Hun trots. Hun eigenlijke motieven. Hun eigen zonden.

Ze wilden Jezus ontmaskeren, maar ze worden zelf ontmaskerd.

En ze haten Jezus erom. Slaan hem aan het kruis. Monddood. Spijkeren hem buiten hun leven.

Dat doet het evangelie: het laat zien wat er in je hart zit.

Je trots. Je seksuele verlangens. Je jaloezie. De leugens, die je koestert.

En dat is lastig.

Dat hebben we niet graag. Licht is dodelijk voor dieven.

Anders gezegd: door het evangelie, de blijde boodschap, schijnt Gods liefde in je leven. En hoe meer je die liefde leert kennen, hoe meer je gaat zien hoe schraal jou liefdes vaak zijn. Bezitterig. Op jezelf gericht. Je noemde het liefde, maar die liefde stopte vaak als er een offer van je werd gevraagd.

Als ik zie hoe vaak God mensen opzoekt. Mensen die hem pijn deden. Hij zoekt ze op en spreekt ze aan. Vergeeft. Geeft zelfs zijn eigen Zoon over aan het kruis om weer verzoening te brengen. Om bruggen te slaan.

Wat steken mijn liefdes daar kil bij af.

Die pijnlijke waarheid ga je ontdekken als je in het licht van God gaat staan.

Dat ligt niet aan dat licht.

Dat ligt aan ons hart.

*****

Met die woorden richt Simeon zich ook tot Maria.

Ze staat erbij als trotse moeder.

Maar tegen die mooie moeder spreekt Simeon scherpe woorden: "Ook door jouw hart zal een zwaard gaan, Maria!".

Wat bedoelt Simeon met die woorden?

Vaak wordt dit zo uitgelegd: Maria zal alle weerstand, alle vijandschap, tegen haar kind zien. De spot van de mensen. Ze zal zien hoe haar zoon gevangen genomen wordt, geselsd en aan het kruis geslagen. Haar moederhart zal verscheurd worden.

"Ook door jouw hart zal een zwaard gaan, Maria", waarschuwt Simeon.

Alsof hij Maria wil voorbereiden. Haar al van te voren wil helpen in te zien, dat dit de weg van God met Jezus is. Alvast een beetje houvast in de pijn die komt.

In de Roomse traditie zijn dit zelfs zeven smarten geworden. Zeven zwaarden, die door haar hart steken. Zeven als getal van volheid. Bij Maria volheid van verdriet en pijn.

Soms wordt Maria daarom zo afgebeeld:

Dia.

En hier zie je die zeven smarten: *de profetie van Simeon zelf op het tempelplein.

Dia.

*de vlucht naar Egypte.

*Jezus achtergebleven in de tempel.

*Maria ontmoet Jezus op weg naar Golgotha.

*Maria aan de voet van het kruis.

*Maria als het lichaam van Jezus wordt afgenomen van het kruis.

*Maria bij het graf.

Ja, en dit is natuurlijk waar: wat moet de tegenstand voor Maria moeilijk geweest zijn.

De spot over haar verdachte zwangerschap.

Wat een pijn als mensen je kind zó diepe haten, dat ze je kind zelfs aan een kruis slaan.

Dit verdriet van Maria heeft Michelangelo heel mooi in marmer vastgelegd.

Hij maakte zijn Piëta.

Dia.

U kunt het bewonderen in de st. Pieter in Rome.

Een gewonde, verbijsterde, Maria met het dode lichaam van haar zoon in haar armen.

En die pijn herkennen we wel.

De pijn van de tegenstand. De spot. Vervolgingen.

Of zoals deze week de felle reacties op het Nashville-document.

Heeft u dat wat gevolgd?

Een document over huwelijk en andere relatie-vormen. Over homoseksualiteit en gender.

Bij dat document kun je terechte vragen stellen. Misschien goed bedoeld. Maar wel ongelukkig. In communicatie en inhoud. Dit dient het gesprek niet.

Tegelijk was de weerstand zó diep en zó fel, dat het bijna verschroeide.

Maar deze woorden tot Maria gaan misschien ook wel dieper.

Over de tegenstand in haar eigen hart. Haar eigen weerstand.

Want er zijn momenten, dat Maria afstand neemt van Jezus. Hem niet kan volgen. Hem niet begrijpt.

Voor haar moet de kruisdood van Jezus een diepe ontgoocheling geweest zijn.

Ook zij moet door Hem verlost worden. Zich overgeven.

Ook voor haar geldt: je bouwt op dit kind of je valt erover.

Maria is niet automatisch behouden omdat zij de moeder van Gods Zoon is. Ook zij moet kiezen. Ook haar hart wordt opengelegd. Ook voor haar geldt de weg van berouw en bekering.

Het is mooi om te weten, dat Maria die weg ook is gegaan.

In Handelingen 1 schrijft Lukas weer over haar. Dan is alles voorbij. De kruisiging. De opstanding. De hemelvaart. Jezus' leerlingen wachten op de Heilige Geest in een bovenzaal in Jeruzalem.

Eén van hen is Maria.

Ze is in gebed. Ze heeft Jezus in haar hart gesloten. Nog meer dan daarvoor.

*****

Het laatste.

In Simeons armen ligt een kind. Een gewoon kind.

Zo gewoon dat de mensen op het tempelplein eraan voorbij lopen.

De Messias is een kind.

Hij komt uit het gehuchtje Nazareth.

Hij hangt straks aan het kruis. Naakt. Bebloed. Vernederd. Opnieuw lopen mensen aan hem voorbij. Spottend.

De verlosser van de wereld.

Je kunt je afvragen: waarom doet God dat nu zo?

Een weerloos kind. Een gekruisigde?

Waarom scheurt de hemel niet en daalt God zelf af uit de hemel met zijn tienduizenden engelen. In grote heerlijkheid en macht? Dan ziet iedereen hem en zal iedereen buigen. Dat wil hij toch?

Simeon geeft het antwoord: "Zo zal de gezindheid van velen aan het licht komen".

Hij bedoelt: zo komt aan het licht wat mensen eigenlijk denken. Wat ze willen.

Mensen moet niet opeens gaan geloven, omdat zij God zien en zijn macht. Omdat je er dan niet meer omheen kunt. Je moet wel knielen. Macht kleineert mensen.

God wil dat mensen geloven, omdat zij zijn liefde zien. Zijn trouw.

Hij wil dat mensen zelf in hun eigen hart willen kijken naar hun verzet tegen deze God: "Waarom heb ik het zo moeilijk met God? Loop ik om hem heen? Waarom wil ik niet in het licht leven?".

Je kijkt naar je leven. Naar de goede dingen én de verkeerde dingen. Om voor het goede dankbaar te zijn en over de verkeerde dingen berouw te hebben.

Daar gaat het hier over: over berouw en bekering.

En berouw is pas echt, als je zelf in wilt zien, dat je fout was en uit jezelf naar verzoening zoekt.

Ik weet nog goed, dat er twee broeders in een vorige gemeente een diep conflict hadden. Boosheid.

Gepraat over elkaar. Elkaar niet aankijken of groeten. Ze deden elkaar veel pijn.

Op een dag trok een van de twee de stoute schoenen aan. Of beter: de schoenen van de liefde.

Hij ging spontaan naar de ander toe. Belde aan. De deur ging open en even was het stil.

Weet u wat de eerste vraag was die hij stelde?

"Wie heeft jou gestuurd?!?!".

Je voelt de lading: als hij gestuurd is, dan is het niet echt!

En toen mocht hij binnenkomen.

Hoe ging het gesprek verder?

De broeder, die op bezoek kwam, begon eerst te praten over wat hijzelf verkeerd had gedaan. Hij begon niet met verwijten. Hij begon bij zichzelf. En vroeg vergeving.

En dat gaf de ander ook de ruimte om bij zichzelf te beginnen. En om vergeving te vragen.

Berouw komt uit je eigen hart en anders is het niet echt.

Berouw wordt geboren uit liefde.

De HERE wil in het hart gevouwen handen en in het hart gebogen knieën.

Zo brengt het evangelie onze verborgen motieven aan het licht.

In Hebrëen 4 staat dit: "Want levend en krachtig is het woord van God en scherper dan een tweesnijdend zwaard: het dringt diep door tot waar ziel en geest, been en merg elkaar raken, en het is in staat de opvattingen en gedachten van het hart te ontleden. Niets van wat geschapen is blijft voor hem verborgen, alles is onverhuld en volkomen zichtbaar voor de ogen van hem aan wie wij rekenschap moeten afleggen".

"Wat is een christen?", vroegen we in het begin.

Dat is een mens, die een diepe innerlijke vrede kent en tegelijk een diepe innerlijke strijd.

Vrede, omdat je God kent en Hem Vader mag noemen. Vrede omdat je weet, dat je zonden vergeven zijn en Hij jou liefheeft.

Strijd, omdat je knokt met je neiging om los van God te zijn. Strijd met je zonden. Of met de vijandschap van mensen om je heen.

Het leven van een christen is dus erg mooi en tegelijk erg moeilijk.

Maar vergeet nooit, dat dat komt omdat we in het licht mogen leven.

Het licht van Gods liefde.

Simeon heeft het over licht en redding en vrede.

Dát is het evangelie.

Er is een Verlosser.

En jij mag erbij horen.

Geef daarom je weerstand op. Buig voor hem en leef in vrede.

Amen.